

NT

© A. Sovijärvi, 2000, rev 1.02

<http://apz.fi/kirjat/>

Minkä takia me elämme? Olen pohtinut itseasiassa kysymystä jo pidemmänkin aikaa. Olen harhaillut unelmissani fysiikan, matematiikan, äidinkielen ja monien muiden aineiden tunneilla. Havahduin jälleen unelmistani vierustoverini tönäistyä minua. Joskus tiputus todellisuuteen on paikallaan, elettiin vuotta 2304, Maaliskuun ensimmäisiä päiviä.

En alunperin ollut kiinnostunut "roskasta", kuten tapasin nimittää kaikkea pohdiskelua. Ymmärsin erittäin hyvin loogisesti pääteltävät asiat, matematiikassa, fysiikassa ja kemiassa en ikinä tehnyt virheitä. Uskonto, kirjallisuus ja muut epäloogiset aineet sen sijaan eivät olleet minua varten. Niissä ei ollut mitään mielenkiintoista logiikkaa takana hahmotettavaksi. Ne perustuivat tunteisiin. Tunteita en koskaan oppinut ymmärtämään. Seurasin usein televisiosta sarjoja ja olin täysin ymmälläni, koska ihmiset eivät tuntuneet seuraavan mitään yhtä ja selvää loogista kaavaa.

Minkä takia me elämme? Mikä on meidän lopullinen tarkoituksemme? Ajatuksen pohdinta alkoi kuluttaa aivokapasiteettiani yhtä enemmän ja enemmän. Tuijotin mietteliäänä edessäni olevaa taulua ja siinä olevia matemaattisia kaavoja. Havahduin uudelleen pohdinnasta, huomatakseni että en ymmärtänyt taululla olevia kuvioita. Katselin taulua, kuinka se leijui työpöydän yläpuolella. Olin kirjoittanut siihen jotain, mutta en osannut enää lukea sitä. Mitä minulle tapahtuu?

Tuijotin edessäni olevaa ilmassa leijuvaa esinettä. Yritin koskea siihen käsin, mutta yllätyksekseni käteni meni siitä läpi jokaisella yrityksellä. Pistin merkille edessäni liikkuvan esineen. Huomasin nopeasti että se ohjautui tahtoni mukaan. Hetken ajan ymmärsin että kyseessä on oma käteni. Sitten tieto oli jälleen poissa. Lopulta en pystynyt ohjaamaan sitä enää, edessäni ollutta ilmassa leijuvaa esinettä tavoitellut esine tipahti veltosti pöydälle. Ääni. Ymmärsin kuulevani ääntä, mutta en pystynyt hahmottamaan mistä se tuli tai mikä sen tarkoitus oli. Lopulta tiesin vain, että tein jonkinlaisen havainnon mutta en tiennyt sen laatua enkä merkitystä. Itseasiassa en nähnytkään mitään, värit, muodot, kirkkaus, tummuus, menettivät merkityksensä.

Pinnistelin vähän aikaa tajutakseni mitä tapahtui. Tapahtuiko edes mitään? Minkä takia me edes elämme? Mikä on meidän lopullinen tarkoituksemme? Olemmeko täällä yksin? Onko millään mitään väliä? Mitä on kaikki?

Tunsin tietoisuuteni hiipuvan. Ajatus kerrallaan tunsin kuinka viimeisetkin tahdonalaiset toiminnot lopettivat toimintansa. Yhtäkkiä kaikki oli niin selvää. Ymmärsin kaiken tarkoituksen. Miten kaikki voikaan olla niin yksinkertaista. Koko maailmankaikkeuden vastaus on loppujenlopuksi vain lukusarja. Äärimmäinen totuus on 101010.

Ajatusmaailmani tyhjени, hahmotin jälleen hetken ajan vielä käteni, jotka kirjoittivat jotain kuin pakolla. Sen jälkeen oloni oli tyhjä, kaikki oli mustaa, olematonta. En hahmottanut enää mitään.

Lääkäri tarkasteli maassa makaavaa hahmoa. "Jonkinlaiseen virhetilaanhan hän on selvästi mennyt, muuta en osaa sanoa" hän virkkoi viimein. Luokallinen oppilaita oli kerääntynyt maassa olevan ympärille. "Hän vaan vaikutti huonovointiselta, sitten hän kirjoitti jotain ja tippui tuoilta" selitti vieressä istunut oppilas. Lääkäri katseli tyhjällä paikalla ollutta konsolia. "Jaaha, jaaha" hän virkkoi viimein. Vierustoveri katseli hologramminäyttöä. Konsolille oli käynnistetty tekstinkäsittelyohjelma, johon oli kirjoitettu:

SYSTEM CRASH AT \$00443E:33255E:AFF003B

STOP 0x1

PLEASE CONTACT SERVICE DEPARTMENT

Yksinäinen kyynel valui vierustoverin silmästä. Hän kääntyi odottavan näköisenä seurannutta luokkaa päin ja totesi: "Sillä oli NT..."